

«Φωτόδεντρο...»

« Ώσπου τέλος ἔνιωσα

κι ἄς πᾶ' νὰ μ' ἔλεγαν τρελὸ
πῶς ἀπὸ 'να τίποτα γίνεται ὁ Παράδεισος.»

(Οδ.Ελύτης, Τὸ Φωτόδεντρο καὶ ἡ δέκατη τέταρτη
Ὀμορφιά)

Τι λογῆς να 'ναι ἓνα δέντρο φωτεινό;

Δύσκολο να ορίσεις, να σκεφτεῖς αὐτό που αντικρίζεις για λίγο μονάχα σαν
δεσμώτης, σαν δραπέτης

Δύσκολο να ορίσεις, να σκεφτεῖς αὐτό που σε τυφλώνει.

Μα το δικό μας φως δεν φύτρωσε μέσα στα παραμύθια...!

Μπήγει τις ρίζες του βαθιά, δεν αποστρέφεται το χῶμα...

Ρίχνει τον ἴσκιο του στη γη, τη σώζει ἀπὸ τα λιοπύρια...

Γεμίζει τα κλαδιά του ουρανό και ξεδιψά τους πονεμένους...

Κρατά -καθώς λένε- η γενιά του ἀπὸ το πελέκημα της θάλασσας σε κάποιο
ακρογιάλι, στην κοίτη κάποιου λησμονημένου ποταμοῦ που κανένας πια δεν
μνημονεύει.

Πέρασε τα χρόνια, ἄλλοτε στάζοντας τον μνησιπήμονα πόνο των θνητῶν μέσα ἀπὸ
φрукτωρίες

Ἄλλοτε κρύβοντας στη λάμψη του βασιλιάδες που μαρμάρωσαν μέσα στο σάλαγο της
μάχης

Ἄλλοτε ξεφαντώνοντας στους κλέφτικους σκοπούς, στα ακριτικά τραγούδια.

Και ἄλλοτε ατενίζοντας το ἀπέραντο γαλάζιο, κλείνοντας τις πληγές μιας προσφυγιάς
ἢ μάλλον ψηλαφώντας το αἷμα τους – εκείνο που ποτέ δεν θα στερέψει.

Τι εἶναι στα ἀλήθεια ἓνα δέντρο φωτεινό;

«Τι εἶναι Θεός, τι μη Θεός και τι το ἀνάμεσο τους;»

Γαλάζιος ουρανός ή μαύρο χώμα;

Μα το δικό μας φως δεν είναι παραμύθι...!

Εδώ και τώρα.

Το βλέπεις σαν αφήσεις πίσω σου τον ήλιο και κοιτάξεις τη βροχή.

Ανατέλλει μέσα από τα πληγιασμένα βουνά που βάλθηκαν οι έμποροι να τα ξεθεμελιώσουν.

Προβάλλει μέσα από τον αλυσοδεμένο χείμαρρο που έγινε άσφαλτος, δίχως ζωή, χαλί για να πατάνε Φαρισαίοι.

Χαράζει αναπάντεχα στις βαρυφορτωμένες πολιτείες που όλο τραβούν πιο χαμηλά καθώς το δείχνουν οι στατιστικές και οι αναλύσεις.

Απλώνει τα κλωνάρια του μες στις βασανισμένες συνοικίες, ανάμεσα σε φτωχικά χαμόσπιτα και μετρημένες πολυκατοικίες.

Η άσφαλτος, θα πεις, δεν έχει ρίζες. Η πόλη κρύβει τον ουρανό, κρατά το φως μες στους καπνούς από τα εργοστάσια, μέσα στη σκόνη.

Τι ζωή να έχει ένα δέντρο φωτεινό;

Έστω.

Χώνεται πιο βαθιά από τους υπονόμους. Ριζώνει τις ακτίνες σε υπόγεια νάματα.

Από πηγές στα έγκατα αναβλύζει - ανάμεσα σε θαμμένα ζωντανά ψηφιδωτά και αρχαία.

Έστω.

Παίρνει το φως από μανουάλια και κεριά μέσα στις εκκλησίες.

Λένε πως από το τίποτα αν θες Παράδεισο σηκώνεις.

Μα το δικό μας φως δεν είναι παραμύθι...!

Γη συνάμα και ουρανός

Αν το κλείσεις, σου φτάνει για φανάρι του ανθρώπου η ψυχή...

Αν το αφήσεις λεύτερο, δεν το χωρούν οι αιώνες...!